A°. 1839. N°. 27.

DONDERDAG DEN 4den APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 2 April 1839.*

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* aan de navolgende Slaven zijn verleend geworden, als:

1°. Aan de Slavin *Rebecca;* toebehoord hebbende aan A. H. FERNANDES.
2°. Aan de Slaven *Saraatje*, *Elisabeth* en *Johan;* toebehoord hebbende aan J. G. C. GARDE; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:
1°. REBECCA MARGARETHA DENNENBOOM.
2°. CAROLINA SARA STOLKWIJK. ELISABETH STOLKWIJK. JOHANNES KAREL STOLKWIJK.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 3 April 1839.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van den 30 Maart ll., No. 534 | 451, is aan den Heer J. HELB *eervol* ontslag verleend uit deszelfs tijdelijke functien van CURATOR bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, en is dezelven voorts *ad interim* benoemd tot *Kolonialen Ontvanger en Betaalmeester*, en *Betaalmeester* van het *Pensioen-fonds* der Ambtenaren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 3 April 1839.*

Namens den Gouverneur Generaal *ad interim* der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* Centen, moet wegen 5 Oncen en 1 Lood.

En dat van *vier* Centen, 2 Oncen en $1\frac{1}{2}$ Lood.

De prijs van het Vleesch is bepaald als volgt:

Het RUNDVLEESCH, 50 *Centen* } per ℔
Het SCHAPENVLEESCH, 48 »
Het VARKENSVLEESCH, 36 »

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEZEILD.

Den 1sten dezer, de Fransche Oorlog-Stoom-Brik *LE COURSIER*, onder bevel van den Scheeps-Luitenant LE BRUN.

ADVERTISSEMENTEN.

(14888) Heden overleed onze waarde Nicht, Vrouwe GESINA RIETSTAP, laatst Weduwe van wijlen den Heer F. C. MUNNIKHUIJZEN, in den gezegenden ouderdom van circa 76 jaren.

Paramaribo den 30 Maart 1839.
W. J. RIETSTAP.
G. RIETSTAP.

(14892) Al de genen, welke iets te vorderen hebben van wijlen Mevrouw de Weduwe F. C. MUNNIKHUIJZEN, geb. RIETSTAP, gelieven daarvan opgave te doen aan den ondergeteekende, en die verschuldigd zijn, betaling te komen præsteren.

Zullende hare *NALATENSCHAP*, bestaande in: TWEE *HUIZEN* en *ERVEN*, gelegen aan de *Keizer Straat*, *SLAVEN*, enz., enz., over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op publieke Veiling worden verkocht.

Paramaribo den 2 April 1839.
J. J. LEIJSNER,
Executeur Testamentair.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN *WELDADIGHEID.*

⁂ Vergadering van HOOFD-BESTUURDERS EN ONDERSCHEIDENE COMMISSIEN, op Dingsdag den 9 April 1839, 's avonds ten $7\frac{1}{2}$ uren, in het locaal van de Loge *Concordia*.

(12534) De ondergeteekenden bieden tegens *civiele prijzen*, de navolgende *PROVISIEN*, te koop aan:

Extra Zoutvleesch, gerookt en pekel Spek in $\frac{1}{4}$ tonnen, vaatjes Worst, Saucijsjes, Rolpens, gezouten Tongen, Haring, Anchovisch, vaatjes Mootzalm, Boter, Hammen, gerookte Ossen Tongen, $\frac{1}{4}$ Zalm in blik, groene en capusijnder Erwten.

BANKET in flesschen en in trommels, SUIKERGOED, Olijven, Vijgen, Corenten, Rozijnen, Appelen en Peeren, VRUCHTEN op Brandewijn, THEE en SPECERIJEN, BROODSUIKER, *HAVANAH* SIGAREN in $\frac{1}{4}$ en $\frac{1}{10}$ kistjes.

Genever, cognac en witte Brandewijn, WIJN in heele en halve oxhoofden, Kist-Wijn, diverse soorten fijne WIJNEN, dito RHIJN-WIJN en MADERA WIJN.

STUKGOEDEREN, KRAMERIJEN in soorten en meer andere *GOEDEREN.*

Paramaribo den 3 April 1839.
DEGENHARD & KRAMER.

Bij Wm. MEIJER:

(14906) BOTER, AARDAPPELEN, PATENT en LIJN OLIE, blaauw en zwart LAKEN met diverse *STUKGOEDEREN*, TIMMER en GEMALEN KRIJT en VERFWAREN, SPIJKERS, IJZERWAREN, WIJNEN en LIKEUREN, enz., enz.

VERMIST:

(14936) ☞ Op Maandag avond den 1sten April jl., op de hoogte van het huis van den Heer G. A. KAT, een *JUWEELEN BORSTSPELD*, zonder STOK, verbeeldende eenen Kroon. — De eerlijke Vinder wordt verzocht, hetzelve ter dezer Drukkerij, tegens *genereuse* belooning, terug te bezorgen.

Paramaribo den 3 April 1839.

(14907) D. DANJON, is voornemens deze Kolonie voor eenen korten tijd te verlaten.

Mengelwerk.

De Prinses.

(*Vervolg en slot van No. 26.*)

Aan hare woning gekomen, ontwaakte zij half, stamelde eenige onverstaanbare woorden, en viel aanstonds weder in slaap. Daar ik hulp noodig had, om haar de trappen te doen opgaan, liet ik haar een oogenblik in het rijtuig, om hare weldoeners van onze aankomst te verwittigen. In een klein vertrek, meer nederig dan armoedig, en uiterst zindelijk, vond ik een' man van omstreeks vijftig jaren, eene vrouw van denzelfden leeftijd, een meisje van dertien à veertien jaren en eenen jongeling van vier-en-twintig, om eene tafel vereenigd. Aan het schoon en edel gelaat van den laatste, aan den smaak, dien zijn eenvoudig gewaad kenmerkte, herkende ik terstond den handwerksman, van wien de prinses mij gesproken had. Zijne zigtbare vermoeidheid en neêrslagtigheid toonden aan, dat hij geleden had. Het meisje en hare ouders hadden in zijne ongerustheid gedeeld; want hunne oogen getuigden, dat zij den geheelen nacht geweend hadden.

»Hebt gij haar gezien, mijnheer?" vroegen zij allen, zich om mij heen dringende, toen ik naauwelijks was binnengetreden.

»Ja, mijne vrienden," antwoordde ik, »ik heb haar gezien en gered; ik breng haar in uw midden terug."

Ik had dit niet uitgesproken, of het gansche gezin was aan mijne voeten en in mijne armen. De twee oude lieden drukten mij de handen, zonder een woord te kunnen spreken; het meisje smolt in tranen, en de handwerksman knelde mij aan zijne borst, uitroepende: »dank! waar is zij?"

»Zij is beneden in een rijtuig," stamelde ik, zoo bewogen als hij zelf, en tranen van aandoening stortende.

»Ons dierbaar kind!" riepen de oude lieden uit, die op den trap waren, voor dat ik den tijd had in eenige bijzonderheid te treden.

»Mijne arme zuster!" zeide het meisje, hen haastig volgende.

»Mijne Louise! mijne bruid!" riep de jongeling, alle drie voorbij snellende.

»Wat zegt gij toch!" riep ik op mijne beurt, vol verwondering en eene smartvolle vergissing duchtende; »de persoon, die beneden is, is niemand anders dan de prinses van...."

»Stil!" viel de handwerksman mij in de rede, mij eene hand op den arm leggende.

»Over een oogenblik zult gij alles vernemen," vervolgde hij fluisterende; terwijl de oude lieden ons met eenen treurigen blik gade sloegen.

Na het jonge meisje, steeds slapende uit het rijtuig te hebben geligt, bragten wij haar gezamenlijk naar boven in haar kamertje, waar wij, zonder dat zij wakker werd, haar te bed legden. De oude lieden en het kind zetteden zich neder aan hare zijde, en de handwerksman gaf mij eenen wenk om hem in eene andere kamer te volgen.

»Mijnheer," zeide de handwerksman, zoodra wij alleen waren, »gij raadt gewis het schrikkelijk ongeluk, dat ons treft?"

»Ik durf mijn vermoeden niet openbaren," antwoordde ik, met eenen veelbeteekenenden blik.

»Helaas! ja, mijnheer," hernam de jongeling, geheel wanhopig: »Louise is waanzinnig: een ijdel denkbeeld heeft zich meester van haren geest gemaakt, ofschoon voor het overige hare gedachten den vereischten zamenhang hebben."

»Het bewijs hiervan," merkte ik op, »is, dat zij aan het zonderling verhaal, hetwelk ik van haar heb gehoord, eenige waarschijnlijkheid heeft weten te geven."

De handwerksman zette zich bij mij neder, en begon een verhaal, waarvan de inhoud hoofdzakelijk hierop nederkomt:

Louise Dupont, dochter der brave lieden, bij welke ik mij bevond, was sedert hare kindschheid aan François Durandin, (dit was de naam van den jongen handwerksman), verloofd. Met eene ongemeene schoonheid en bevalligheid begaafd, had zij slechts een gebrek dat echter zeer gevaarlijk is, namelijk de ijdelheid. Alhoewel haren neef opregt beminnende, betreurde zij, dat hij slechts een handwerksman was, even als zij zich mede over haren stand schaamde. Ongelukkig bood zich eene gelegenheid aan om dezer ijdelheid voedsel te geven. Een zoon van den graaf N... ontmoette haar toevallig, geraakte op haar verliefd, en verklaarde zulks op eene wijze, die haar voor het oogenblik Durandin deed vergeten. Bijna even jong en onbedachtzaam als zij, vleide hij zich met de dwaze hoop, dat het hem gelukken zou, haar, met of zonder de vaderlijke toestemming, te huwen.

Deze dwaze verwachting begon het verstand van het jonge meisje te schokken, en reeds zag zij zich denkbeeldig tot den hoogsten rang verheven, toen zij op een' morgen van haren aanstaanden echtgenoot den brief ontving, door ons vroeger vermeld, en aldus luidende: MeJufvr., een onoverkomelijke hinderpaal scheidt ons van elkander, enz." De heer N. had den hartstogt van zijnen zoon ontdekt, en, om den jongeling daarvan te genezen, hem naar de Vereenigde Staten gezonden. Het hoofd van Louise was te zwak om eene dergelijke tijding te wederstaan. Te gelijk geschokt door de herinnering van den onzinnigen hartstogt, die haar niet dan wroegingen achterliet, om de ware liefde welke het haar smartte te hebben opgeofferd, werd zij plotseling door eene hersenkoorts aangetast, waaruit eene gestadige ijling haar bijbleef. Reeds had zij bijkans een jaar in dien toestand verkeerd; alle zorgen en geneesmiddelen waren te vergeefs tegen hare waanzinnigheid beproefd, die, gelijk men gezien heeft, daarin bestond, dat zij zich eene prinses waande, verlaten door haren echtgenoot, door een gezin van handwerkslieden opgenomen en door een' hunner bemind. Sedert eenige weken voedde zij gedachten van zelfmoord, en den vorigen dag was zij aan de werkzaamheid harer vermeende weldoeners ontsnapt, om het noodlottig voornemen ten uitvoer te brengen, hetwelk ik gelukkig in tijds had verhinderd.

»Arm meisje!" zeide ik, met eenen zucht, na dit verhaal te hebben aangehoord, »mogt ik haar tot de rede terugbrengen, even als ik haar in het leven heb terug geroepen.

»Ik durf mij nog met deze gelukkige uitkomst vleijen," zeide de jongeling; »want ik heb niet opgehouden haar te beminnen, en het is of eene stem in mijn binnenste mij zegt, dat zij mijne vrouw zal worden! De goede God verlengt gewis hare straf, ten einde zij daarna gelukkiger en volmaakter moge worden! Hoe dit ook zij," vervolgde hij met aandoening, mij de hand vurig drukkende, »gij zijt mijn redder, daar gij haar leven hebt behouden; daardoor, mijnheer, bestaat tusschen ons een band, dien de dood alleen in staat zal zijn te verbreken."

De moeder van Louise trad in dit oogenblik binnen. De slaap harer dochter duurde nog voort, en zij was bevreesd, dat haar toestand in eene slaapziekte zou ontaarden. Ik deed hare onrust bedaren en vertrok, belovende over een uur met eenen docter terug te zullen komen.

Ik hield mijne belofte; maar welke was niet mijne verwondering, toen ik, het nederige verblijf op nieuw binnentredende, vreugdekreten en dankbetuigingen hoorde, in plaats van de tranen en zuchten, die, naar mijne gedachte, mij daar verbeidden.

»Mijnheer!" riep de handwerksman uit, mij met vervoering omhelzende! »kom in ons geluk, in onze hartelijke blijdschap deelen. De hemel heeft uw werk voleindigd. Louise heeft bij haar ontwaken ons allen herkend; zij heeft mij haren neef en verloofde genoemd; zij is niet waanzinnig meer! — zij bemint mij nog en zal mijne vrouw zijn!".

Op dezelfde wijze werd ik door de ouders en zuster ontvangen; en het gezigt van Louise zelve overtuigde mij weldra, even als den docter, die mij vergezelde, dat de brave handwerkslieden zich niet bedrogen, en dat hunne dochter hun was wedergegeven. De geweldige schok, door haar ondervonden, en de heilzame daarop gevolgde rust, hadden hare gekrenkte geestvermogens geheel hersteld. De docter overtuigde zich hiervan en vertrok, na eenige voorzorgen te hebben aanbevolen. Kort daarna verliet ik mede het gelukkig gezin, met aller zegeningen beladen, en veertien dagen later was ik getuige van de echtverbindtenis der jonge lieden. Louise is nu geene Prinses meer, maar zij heeft haren rang tegen het geluk verwisseld.

Mijn goede Vriend.

Wij zijn beide in dezelfde stad en ook op denzelfden dag van het jaar geboren. Mijn vader was een rijk grondbezitter; de vader van Louis, daarentegen, een arm koopman, die bij ons inwoonde. Maar de moeder van Louis en de mijne waren met elkander opgevoed, en door eene langdurige gemeenzaamheid was alle ongelijkheid van geluksgoederen opgeheven geworden.

Toen wij nog onze eerste onderwijs genoten, mijn goede vriend en ik, waren wij aanhoudend in elkanders gezelschap; zoo knoopten wij, met het toenemen van onze jaren en onze krachten, een naauwer verkeer aan, en bleven bestendig makkers.

Toenmaals was Louis reeds meer ontwikkeld en sterker dan ik. Ik was juist niet bevreesd voor hem; maar ik schroomde zijne wenschen te wederstreven.

Ik werd op het *Gymnasium* gebragt, en Louis kreeg te gelijker tijd zoo veel geld, dat hij mijn schoolmakker kon worden. Hij beminde den arbeid niet, het leeren viel hem zwaar; maar ik vervaardigde voor hem zijne opstellen en overzettingen: waardoor hij gebeurde dat ik hem eene der bovenplaatsen bezorgde, terwijl ik altijd de laatste bekleedde. Wanneer de onderwijzer hem voor zijne traagheid wilde tuchtigen, gaf hij hem strafwerk op; maar dan had mijn arme goede vriend weder geduchte hoofdpijn, of had zich eene hand verstuikt: en ik stelde er genoegen in, mij, gedurende de uren van uitspanning af te zonderen, om hem van den last, welke hem opgelegd was, te ontslaan.

Toen onze studiën op het *Gijmnasium* afgeloopen waren, ging Louis, ondersteund door eenige rijke personen van invloed, wier deelneming hij zich had weten te verwerven, naar *Parijs*, om zijne studiën ~~te voltooijen~~. Ik vergezelde hem en wij namen eene gemeenschappelijke woning, want wij waren te zeer aan elkander gehecht, om te kunnen scheiden.

Op zekeren dag trad mijn goede vriend, geheel buiten zichzelven, in mijne kamer. »Hoor," riep hij mij toe: »ik heb gisteren in een koffijhuis een twist over staatkunde gehad; en zelfs met een' officier van de oude garde. Hij verhief den roem van Napoleon tot aan de wolken: waar tegen ik staande hield, dat Napoleon een nietsbeteekenend generaal was, wanneer men hem met den hertog van Angouleme vergeleek. De strijd werd gedurig heviger, en de bedoelde officier heeft zich op eene wijze tegen mij gedragen, die ik niet dulden kon: ik heb hem uitgedaagd. Nu kent gij mijn' moed en mij genoegzaam, om te weten, dat het een genoegen voor mij zou zijn, dien snorker eene duchtige les te geven; maar juist morgen, juist op het uur, dat voor mijn duel bepaald is, moet ik mijne docters disputatie houden. Mijn geheel toekomstig lot staat op het spel, wanneer ik de disputatie verzuim; ik weet niet, hoe ik er mij uit zal redden!"

Bij den aanblik van den goeden jongeling, die zoo op den scheidsweg tusschen pligt en eer stond, voelde ik mij straks van eene goede en edele gedachte vervuld. »Goed," zeide ik, »gij moogt disputeren; en wijl de officier volstrekt wil vechten, zal ik hem voldoening geven." »Ach, gij zijt mijn beschermengel, mijn reddende *Genius*," riep de goede Louis uit, en klemde zich aan mijne borst. »Ik neem uw grootmoedig aanbod aan; doch alleen onder één beding, dat het mij vergund zal zijn, bij gelegenheid, gelijk met gelijk te vergelden:" en nadat hij mij naauwkeurig tijd en plaats had opgegeven, waar de officier zich zou laten vinden, verliet hij mij.

Den volgenden morgen ging ik naar de kampplaats. De officier schoot mij een' kogel door de dij, en ik moest twee maanden lang het bed houden. Ik moet uit liefde de waarheid bekennen, dat Louis gedurende dien tijd alle mogelijke zorg voor mij toonde. Hij bragt dagelijks eenige uren bij mij door: en daardoor nog niet tevreden, noodigde hij zijne vrienden om te ontbijten, en punch te drinken in mijne kamer; ofschoon ik nu ook die kleine uitgaven betaalde, was ik daarom niet te minder dankbaar voor de bewijzen van zijne verknochtheid.

Eenige weken na mijne volkomen herstelling, kwam Louis eens zeer vroeg bij mij, en zeide: »ik heb het ontwerp tot eene heerlijke reize naar Schotland, waarover ik zoo iets schrijven wil, en den grond leggen tot mijnen roem. Ik heb hiertoe ten hoogsten twee of drie duizend francs noodig, welke daarna honderdvoudige vruchten zullen dragen." Ongelukkigerwijze was ik op dat oogenblik niet ruim bij kas. De visites van de geneesheeren, de ontbijten en punchpartijen, gedurende mijne onpasselijkheid, hadden een kwartaal van mijn inkomen vooruit verslonden. Evenwel Louis, die omtrent alles meer ervaring en inzigt had dan ik, gaf mij een middel aan de hand, waaraan ik in het minst niet gedacht had, namelijk wissele te maken; hij onderteekende en endosseerde dezelve. Zoodra hij het geld in handen had, reisde hij af. Ik scheidde onder het storten van tranen van hem, die altijd mijn trouwe makker, mijn onafscheidbaarste vriend was geweest. Eenige maanden na zijne afreize vervielen de wissels; ik had geen geld genoeg om te betalen, en werd naar *St. Pelagia* gebragt.

St. Pelagie is het bekoorlijkste verblijf niet. Bij de gedachte opgesloten te zijn, werd het mij wee om het hart, en, opregt gesproken, vond ik mij door het gedrag van Louis ten mijnen opzigte één weinig te leur gesteld. Maar hij schreef mij uit *Edimburgh* zulk eenen roerenden brief, schilderde zoo welsprekend de vriendschap van Kastor tot Polux, de treurige lotgevallen van Orestes en Pylades; hij gaf mij zulke voortreffelijke schilderingen van zijne schoone rijze, van de zeden, welke hij had opgemerkt, dat ik vol berouw mij zelven verweet slechts een oogenblik gemort te hebben, en ik in het schoonste gevoel van vrijwillige ontbering achter de donkere muren van mijner kerker tevreden was, terwijl mijn goede vriend zijne verrukking over *Schotland's* blaauwen hemel en hooge bergen den vrijen teugel vierde.

(*Het vervolg hierna.*)

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.